

Висновки. Таким чином серед пріоритетних напрямів і чинників вдосконалення інвестиційного клімату є розвиток процесів корпоратизації шляхом створення фінансово-промислових груп, і специфічних корпоративних об'єднань та створення інноваційних бірж, приватних інноваційних фондів, інноваційних банків як інфраструктури "регіональних ринків високих технологій і наукових відкриттів".

Список літератури: 1. Федоренко В.Г. Інвестиційний менеджмент: Навчальний посібник. – К.: МАУП, 2006. – 312с. 2. Гайдуцкий П.И. Об основных принципах реформирования системы государственной поддержки сельского хозяйства и сельской территории // Социально-экономические проблемы развития украинского села:– К.: ННЦ „ІАЕ”, 2005. – С. 85-94. 3. Статистичний збірник. Сільське господарство України у 2009р. / Держкомстат України. – К.: Техніка. – 2010. – 391с.

В.А. ХУДАВЕРДІЄВА, к.е.н., ст. викл., ХДЗА

СУЧАСНА КОНЦЕПЦІЯ СТРАТЕГІЧНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ ТА ЇЇ ЗНАЧЕННЯ

Будь-яке рішення, що приймається, повинно в довгостроковій перспективі свідчити про економічну користь підприємства. Те, що дає кращі результати тільки в даний момент часу і в близькому майбутньому, а в віддаленому періоді ставить існування підприємства під загрозу, слід розглядати як помилкове. Таким чином, забезпечення існування підприємства на ринку можна вважати головним завданням стратегічного менеджменту.

Управління підприємством у межах України зорієнтовано нині головним чином на вирішення короткотермінових проблем. Багато підприємств нагадують тимчасові структури, не наділені необхідним запасом інтелектуальної, організаційної, економічної та виробничої «міцності», що дає змогу в разі необхідності провести ефективне оновлення. Разом з тим швидкі зміни завдань, рішень, пріоритетів, що притаманні економічній діяльності, призводять до поганих господарських результатів, зниження конкурентоспроможності підприємств.

Вирішення цих проблем з теоретичної точки зору відображено в сучасній концепції стратегічного менеджменту. Стратегічне управління — багатоплановий, формально-поведінковий управлінський процес, який допомагає формулювати та виконувати ефективні стратегії, що сприяють балансуванню відносин між організацією, включаючи її окремі частини, та зовнішнім середовищем, а також досягненню встановлених цілей [1, 2]. Іншими словами, стратегічне управління є фундаментом загального підходу до управління всією компанією. Виконавчий комітет однієї з успішних американських компаній вдало сформулював цю думку: «В основному наші конкуренти знають ті самі фундаментальні концепції, методи та підходи, що й ми, і вони також мають всі можливості для чіткого наслідування їх, як і ми. Зазвичай, різниця в рівні досягнутого ними та нами успіху полягає у відносній старанності та дисциплінованості, з якою ми та вони розробляємо та виконуємо свої стратегії на майбутнє» [3, с. 86].

Концепція стратегічного управління здатна забезпечити організаціям в сучасному світі кращі шанси на виживання, комерційний успіх та стійкий розвиток. Вивчення чималого закордонного і не досить значного вітчизняного досвіду вільного організаційного розвитку показує, що: в наші дні в організаціях, що будують своє функціонування відповідно до певної стратегії, і в організаціях, що не мають стратегій, шанси вижити практично однакові; в сучасному хаотично змінному організаційному оточенні концепція стратегічного управління не є панацеєю та не гарантує успішного організаційного розвитку, хоча і привносить в управління організацією певну доцільність; в організаціях, що не мають чітко сформованої стратегії функціонування, розвиток має еволюційний характер, тоді як в організаціях, що керовані відповідним стратегічним планом, такий розвиток відбувається революційно; успіх притаманний тим організаціям, чії стратегії націлені на активне використання їх внутрішнього потенціалу для зміни зовнішнього оточення, а не простого пристосування до нього.

Поява сучасної концепції стратегічного менеджменту завдячує цілій низці принципово нових проблем, це: проблеми виживання в умовах конкурентної боротьби; орієнтація мислення керівників з внутрішньовиробничих на зовнішні проблеми підприємства; формування нової управлінської культури; визнання підприємства як соціальної системи тощо. Сьогоднішнім менеджерам потрібно думати стратегічно про те, в якому становищі перебуває підприємство, про вплив, який на нього здійснюють умови, що змінюються. Вони змушені досить ретельно аналізувати зовнішнє середовище, бути добре ознайомлені з діяльністю підприємства, щоб знати, коли і які зміни вносити в стратегію.

Список літератури: 1. Томпсон А.А., Стрикленд А.Дж. Стратегический менеджмент. Искусство разработки и реализации стратегии: Учебник для вузов./ Пер. с англ. Под. ред. Зайцева Л.Г., Соколовой М.И. – М.: Банки и биржи, ЮНИТИ, 1998. – 576 с. 2. Власова А., Титаренко А. Реструктуризация: разработка стратегии предприятий.// Бизнес-бухгалтерия. – 2000. - № 3. – С. 110-117. 3. Баранчев В. Стратегический анализ: технология, инструменты, организация // Проблемы теории и практики управления. – 1998. - № 5. – С. 85-90.

Л.І. ХУДАВЕРДІЄВА, маг., НТУ «ХПІ», Харків

ВИПЛАТИ ПРАЦІВНИКАМ ЗА МІЖНАРОДНИМИ, НАЦІОНАЛЬНИМИ ТА РОСІЙСЬКИМИ СТАНДАРТАМИ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ

Перехід на Міжнародні стандарти фінансової звітності відкриває для підприємств України нові можливості для узгодженості та ефективного функціонування інформаційної системи обліку і подальшої гармонізації звітності.

Застосування єдиних стандартів фінансової звітності дозволяє міжнародним фінансовим ринкам порівнювати і оцінювати результати діяльності різних компаній, забезпечує відкритість, прозорість і зіставність фінансової звітності суб'єктів господарювання.